

iftand til at besvare dette Spørgsmaal bekræftende. Jeg skal ikke komme ind paa Detailler, men naar man vil se hen til Udkastet til Lov om den borgerlige Retsspleie, sammes § 81, saa vil man finde der Bestemmelser paa et Omraade, hvor det ganske vist er nødvendigt, at man har Noget af denne Art. Det ligger nemlig i Forholdets Natur, at man stedse maa indrømme Rettens Formand en vis disciplinær Myndighed til at holde Orden i selve Mødet; men § 81 bestemmer da blandt Andet, at f. Ex. for Ulydighed mod Formandens Raamindelser kan denne paalægge en Straf af Bøder indtil 40 Kr. eller simpelt Fængsel indtil 8 Dage ved upaaankelig Kjendelse. Kapitler i samme Lovforslag om Rettergangsboeder indeholder ogsaa særdeles strenge Straffe. Jeg skal ikke komme ind paa nærmere Omtale af dem, men kun ganske i Forbigaaende berøre, at den Sagfører, der ved opdigtede Udsættelsesgrunde eller andre Udflugter forholder Sagen, kan anses med Bøder fra 80 til 800 Kr., og at han ellers for skjodesløs eller forsømmelig Afværd under Udførelsen af Retssager saavel som for Efterladenhed i at fremme dem kan anses med Bøder fra 20 til 400 Kr. For Sammenlignings Skyld skal jeg bemærke, at, medens en Sagfører for Forsømmelighed skal anses med denne Bøde af 20 til 400 Kr., saa kan efter Udkastet til Loven om Domsmagten § 48 en Dommer for samme Forfeelse, nemlig for Forsømmelighed, slippe med en Advarsel. Jeg veed ikke, om den ærede Processkommission har haft sin Opmærksomhed henvendt paa de Punkter, som jeg har tilladt mig at berøre, nemlig den Fare, der kan være for, at Domstolene ved at blive ved at mulktre og paa anden Maade straffe Sagførerne, undertrykke disse og derved forhindre dem i at optræde paa den Maade, som de burde optræde, og være det for Befolkningen, som de burde være. Jeg maa beklage, at man ikke synes at have haft Die for den Side af Sagen; thi jeg ser ikke paa nogen Maade, hvor i Udkastene Garantier skulle søges mod det Onde, som jeg har tilladt mig at omtale og paavist har fundet Sted andetsteds, nemlig det store Onde, at Sagførerne blæse undertrykte og kjonerede af Domstolene saaledes, at de ikke kunne udføre deres Virksomhed, kort sagt, mod det Onde, som man med et Ord kan kalde Dommedespoti. Det forekommer mig, at Bestemmelserne i de foreliggende Lovforslag ere af den Bestaffenhed, at de lade megen Frygt tilbage for, at et saadant Onde kan indsnige sig hos os, og at man bør være betænkt paa Forholdsregler derimod, tror jeg ikke paa nogen Maade vil kunne bestrides eller modsiges af Nogen. — Som jeg nævnte i Begyndelsen af mit Foredrag, skal jeg ikke komme ind paa det foreliggende Lovforslags enkelte Bestemmelser med Hensyn til Ordningen af Sag-

sforvæsenet eller hvad dermed staar i Forbindelse; det har kun været min Hensigt at gjøre disse mere almindelige Bemærkninger, fordi jeg har troet derved at kunne henlede Opmærksomheden paa de Punkter, som efter min Opfattelse virkelig trænge til at fattes i Die.

Bouløffe: Det maa vist siges med Sandhed, at dette Lovværk, som vi her have for i disse Dage, og som det jo vil være flere Dage endnu at faae behandlet til Ende ved første Behandling, er stort og vigtigt og indgribende for Landets Befolkning; men ligesaa vigtigt, som det er, ligesaa omfattende og vidtløftigt maa man jo sige, at det er og vanstelig for Lægsfolk at sætte sig grundig ind i. Jeg vil derfor ogsaa kalde det rimeligt, at vi læge Folk have holdt os beskæmt tilbage under disse lange Forhandlinger og ikke opholdt det høie Things Lid med nogen Udtalelse, men derimod have lyttet til en Del af de læde Juristers Udtalelser for derigennem at lade os belære. Imidlertid finder jeg det dog ikke ganske heldigt eller rigtigt, at faagodsom samtlige læge Folk helt have undladt at udtale deres Mening i al Almindelighed om Sagen, og det navnlig af Hensyn til den høitærede Minister. Dersom Sagen var af den Bestaffenhed, at vi kunde vente den gjennemført i denne Samling, vilde jo Lægmænds Virksomhed nærmest komme til at gaa ud paa at arbejde gjennem Udvalg, men da vi med Bestemthed kunne forudsætte, at disse Lovforslag ville blive fremsatte ikke een men flere Gange, synes det mig saare naturligt, at Ministeren faar Udtalelser fra Lægsfolk. Jeg vil da strax sige, at der er særlig 3 Punkter, vi Lægsfolk maa have for Die ved denne Behandling og ved den fremtidsige Behandling. Det ene er det Finantsielle; thi det er uomstrideligt et vigtigt Punkt i denne saavel som i mange andre Sager. Vi hørte jo den høitærede Minister oplyse, at det vilde blive en temmelig kostbar Historie, og det staar tvivlsomt, idetmindste for mig og vistnok for Mange, om den halve Million vil flaa til. Ministeren turde jo ikke engang sige, at det vilde blive derved. Jeg forstaa forresten ikke, hvorledes den meget ærede Finantsminister vil rede sig fra den Udtalelse forleden til det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Lauber) om at se efter selv i Lovforslaget, hvad den nye Ordning vilde komme til at koste; thi det kunne vi naturligvis ikke. Det vedkommer nu imidlertid ikke Sagen. Disse 3 Punkter, som jeg her vil gjøre opmærksom paa, er altsaa for det Første, som nævnt, det Finantsielle, der spiller en Hovedrolle ialtsald for Mange, og jeg vil sige, at, dersom Udgifterne ved denne Ordning ville blive saa store, at de ville tyngte haardt paa vort aarlige Budget, saa